

Моли Бога Иванъ за юначо войнство на младъ и силенъ царь, за великога Симеона, комуто Богъ дни и здраве да дарува — царство да закрепи, народъ да просвѣти. И умъ и разумъ на всички да дава, та огъ хитри гърци и отъ люти маджари народъ миръ и спокойствие да види.

Шарко пѣкъ хрупка наоколо сочна трѣва, кжса нѣжни джбови вѣйки и сладко-сладко ги дѣвка. Наиграе си Шарко на слѣнчице по китна мошава, напие се водица и дойде че легне до младъ стопанъ. Зазира красива, мила муцунка въ пригърдки, гали се и милва. После тихо задреме и бавно, и тѣй сериозно и смѣшно почне да прежива.

А скринци нѣколцина изъ гора на ловъ излизатъ. Изморени и изгладнѣли, тѣ се отбиватъ при бистро кладенче на сѣнка подъ високи борье да починатъ. Но долу при пещерата тѣ старецъ съглеждатъ: отъ младъ, левентъ момъкъ Иванъ мигомъ се бѣше преобразилъ на красивъ, бѣловласъ старецъ — скринци да го не познаятъ.

Слизатъ при пещерата и се молятъ:

— Дѣдичко стари, нѣма ли нѣщо да похапнемъ? Цѣлъ день ходимъ изъ гора, нищо не убихме и сме гладни, гладни като вълци.

— Поседнете, чада, починете си. Ще дамъ, що е Господъ далъ.

Казва и на камена софра хлѣбецъ и солчица имъ поднася. Ядатъ, ядатъ ловци гладни, но хлѣбъ се не свършва, като че никакъ не сж яли.

— Тако ми Перуна и Дажбога, това е чудно! Ядемъ като вълци, а хлѣбъ се не свършва...